ANA BILIĆ

BJARKI

ČUDESNA PRIČA O MALOM MEDI

AUTOR:
Ana Bilić, vlastita naklada

NASLOV:
Bjarki čudesna priča o malom medi

LEKTOR/KOREKTOR:
Ivana Gusak Bilić, mag.

ILUSTRACIJE:
Matej Raič

GRAFIČKO OBLIKOVANJE I PRIPREMA ZA TISAK:
IDesign, Šibenik

TISKARA:
Kerschoffset d.o.o., Zagreb

NAKLADA:
300

Šibenik, 2021.

ISBN 978-953-56629-8-3

ANA BILIĆ

BJARKI

ČUDESNA PRIČA O MALOM MEDI

2021.

Bila je to teška olujna noć. Gromovi su grmjeli, a munje parale nebo. Mama medvjedica zaklon od oluje našla je podno jednog ledenjaka, uz obalu Sjevernog mora. Bol joj obuzme čitavo tijelo. Šape su joj se grčile, što od hladnoće i vjetra koji ju je šibao, što od trudova. Medvjedić kojeg je nosila u svom trbuhu žurio se na svijet. Nije odabrao baš pravo vrijeme. Mogao je odabrati bilo koji prethodni dan ili prethodnu noć jer svaka je dosad bila kristalna i zvjezdana, svaka osim ove. Baš kad je medvjedić odlučio doći na svijet.

– Bit će to zaista poseban medvjedić. Neustrašiv malac jer je odabrao ovakvu noć za doći na svijet – pomisli medvjedica u sebi.

Gromovi protresu zemlju svojom tutnjavom, munje osvijetliše zemlju kao da je dan, mama medo zariče najsnažnije što je ikad zarikala u svom životu, valovi zapljusnuše ledenjak s kojeg se odlomi vrh i strovali ravno u podivljalo more. Mali medo bio je rođen.

Majka ga pomiluje šapom i poliže mu krzno. Očekivala je da će njezino čedo biti veliko i snažno mladunče jer je rođen podno gromova i munja, povrh valova i usred leda, ovdje daleko na hladnom sjeveru. No medvjedić bijaše jako sitno mladunče, čak manje od bilo kojeg tek okoćenog mladunčeta sjevernog medvjeda. Bio je malen i sitan, čak bi se moglo reći i sićušan.

– Možda jesi sićušan, sinčiću moj, ali bit ćeš poseban polarni medvjed. Tvoje je rođenje najavila oluja, a krstila te sama pjena podivljalog sjevernog mora. Medvjed koji se okoti za takve noći uistinu mora biti drukčiji od ostalog svog roda. Tvoje ime bit će Bjarki, mali medo. Blag po imenu, a velik i snažan po duhu.

Tako je započela čudesna priča o malom medi Bjarkiju, rođenom jedne olujne noći na dalekom, dalekom sjeveru.

Bjarki je odrastao u sasvim običnog medvjeda. Ničim se nije izdvajao od ostatka svoje vrste. Premda je njegova majka medvjedica duboko vjerovala, još od njegova rođenja, da će biti poseban i značajan, dosad se ničim nije moglo primijetiti da će to zaista biti tako. No Bjarki nije previše obraćao pozornost na to majčino uvjerenje. Uvijek se smatrao sasvim običnim medvjedom, a majčine tvrdnje o znakovitoj noći kad je došao na svijet i kako je on zapravo poseban upravo zbog trenutka u kojemu je rođen, smatrao je samo normalnom majčinom privrženošću svojem mladunčetu. Naposljetku, za svaku je majku njezino dijete posebno i veličanstveno.

No bio je u krivu. Uskoro će Bjarki otkriti da je njegova majka bila u pravu i da je uistinu poseban.

Bio je to dan kao i svaki drugi. Medvjedi su se upravo spremali za ribolov. Proljeće je bilo na izmaku, nastupili su dugi polarni dani, snijeg se lagano topio, a prve travke sramežljivo su izvirivale ispod tankog snježnog pokrivača. Medvjedice su svoju mladunčad vodile u prve šetnje, tuljani su se izležavali na obližnjem ledenjaku, a kitovi su iz morskih dubina vrebali svoju priliku.

Ostarjeli medvjed Olafur oblizivao je svoje brkove nakon što je smazao ukusnu haringu.

Ostatak medvjeda krene svatko svojim putem u ribolov. Velika jata haringi, lososa, pastrva, jegulja i bakalara skupljala se uz obalu. Bilo je vrijeme mriještenja i Sjeverno more obilovalo je životom. To je za medvjede značilo samo jedno: hrane će biti u izobilju. Trebalo se što više najesti i spremiti zalihe sala za zimu. Zima na dalekom sjeveru bila je duga i jako, jako okrutna. Svaka pomisao na polarnu hladnoću koja dolazi u tom razdoblju ledila bi krv u žilama.

Bjarki zamahne šapom i uhvati lososa. Svježe riblje meso bilo je tako ukusno. Pogled mu s mora odvrati puffin koji preletje nebom.

- Opasnost stiže! Opasnost stiže! – prograkta tupik i nesta s vidika.

To jako uznemiri Bjarkija. No glad koju je osjećao uskoro mu ponovno odvuče misli na ribu. Nakon što se dobro najeo, krene prema svojem brlogu. Uživao je u osjećaju sitosti, stoga nije previše pozornosti obraćao na put kojim se kreće. Putem ne susretne nikog. Nije mu to bilo čudno jer je bio zadovoljan što je sit.

- Bjarki! Sine moj! – usplahireno će majka kad je stigao kući.
- Zar nisi čuo? Teška nam se vremena spremaju! Jao nama! – nastavi još uplašenije.
- Smiri se, majko. O čemu govoriš!? – na to će on.
- Vratili su se... – prošapta jedva čujno.
- Tko se vratio? – zbunjeno će Bjarki.
- Sine, vrijeme je da ti otkrijem tajnu koju znamo samo mi stariji medvjedi. Bilo je to puno prije nego što si došao na ovaj svijet. Ja sam bila tek stasala medvjedica...

Bjarki je pažljivo slušao svaku riječ koju mu je s najdubljim povjerenjem pričala majka. Ispričala mu je kako je davnih dana došla najgora zvijer koja je ikad viđena na sjeveru. Zvijer je došla čudnom

napravom koja je plutala morem, a mogla je rušiti ledenjake. To nije bio kit ni morski lav. Nije čak bilo ni živo, a, opet, nije se radilo ni o kamenu ni o ledenjaku. Baš neka čudna, zlobna naprava na kojoj je doplovila ta zvijer s juga. Kad se zvijer pojavila, nestalo je ribe, nestalo je tuljana. Čitavo more bilo je crveno od krvi, a medvjedi su bili protjerani ili ubijeni, i to ne radi hrane, već kako bi se zvijer ogrnula našim krznom. Odvlačili su tijela mrtvih kitova sa svojim napravama prema jugu. Sjeverom bi tad zavladala najgora pustoš, gora i od same polarne zime. Preživjeli medvjedi bili su iscrpljeni, izgladnjeli i na rubu života.

– Malo nas je uspjelo umaći. Rijetki su se spasili, sine moj – nastavi medvjedica. – Bojim se da se zvijer vratila. Prošli put smo jedva preživjeli; bojim se da će nas ovaj put sve istrijebiti.

Njezine riječi uplašiše Bjarkija.

– Što nam je činiti, majko?

– Ništa ne možeš učiniti – reče s takvom tugom u glasu kao da se potpuno pomirila s tim da je polarnim medvjedima došao kraj. Čak se ni očaj nije osjećao u njezinim riječima. Činilo se kao da se majka kad je pričala o svojim užasnim sjećanjima, pomirila s gorkom sudbinom koju je slutila.

Ali Bjarki se nije mogao pomiriti s takvim krajem. Previše je bilo srca u tom medvjedu da bi samo tako odustao, da bi se samo tako predao.

– Ne! – Bjarki odluči svim snagama u sebi. – Ja to neću dopustiti! Moja vrsta više nikada neće patiti. Smiri se, majko. Sakrij se. Smislit ću kako otjerati zvijer. Molim te, sakrij se. Nemoj da te pronađu. Čekaj me, vratit ću se – reče tako Bjarki i nesta prema nepoznatom.

Kamo je krenuo, što je tražio, nitko nije znao. Medvjedi su samo znali da ih je Bjarki krenuo spasiti. Užas se osjećao u zraku. Jata tupika bjesomučno su letjela nebom, kitovi su pobjegli u morske dubine, tuljani se razbježaše, a medvjedi se povukoše u svoje brloge. Svi su se bojali zvijeri koja stiže morem s juga i strepili pred najgorim.

Bjarki je odlučnim koracima, kako to samo odlučan zna biti polarni medvjed, grabio prema sjeveru. Na svojem putu vidio je upravo ono što je rekla njegova majka da će se opet dogoditi. Crveno more od krvi, mrtva tijela kitova, koje zvijer morem vuče za sobom prema jugu te jata haringi, lososa i pastrva kako završavaju u mrežama. Jednom riječju, Bjarki je vidio užas! I upravo taj užas nagnao ga je da ustraje u svojem cilju.

– Jadna moja majka – pomisli s tugom u sebi. – Nadam se da je dobro. Spasit ću je! I nju i sve ostale polarne medvjede! Ne zvao se ja Bjarki, blag po imenu, velik po duhu! Ona je uvijek vjerovala u mene, sad je vrijeme da joj dokažem da je imala pravo!

Pomisli tako i još hrabrije krene naprijed.

Bjarki stiže na krajnji sjever. Sjevernije od toga nije se moglo jer su svi ostali smjerovi vodili prema jugu. Bila je noć. Nebo je bilo kristalno i zvjezdano. Zariče iz svega glasa. Zemlja se protrese od njegove rike. Potom nasta muk. Nakon nekoliko trenutaka tišine začu se tihi zvuk. Zvučalo je poput pucketanja, šištanja, zujanja ili zviždanja. Bjarki primijeti crvenkast odsjaj s neba na snijegu. Znao je što to znači. Dolaze. Dozvao ih je svojom rikom. Našao ih je točno tamo gdje ih je očekivao. Podigne glavu k nebu i ugleda ih. Stigli su. Stiglu su da ga čuju. Božica zore Aurora združena sa sjevernim vjetrom Boreasom ukaže se u najljepšem svjetlu. Pozdravljali su Bjarkija svojim plesom na nebom, uvijajući se, izvijajući, čas u crvenkastom, čas u ljubičastom, a čas u plavičasto-zelenom sjaju.

– Bogovi sjevera, ja Bjarki, blag po imenu, velik po duhu, došao sam da vam se poklonim – na te riječi aurora borealis, kako su medvjedi zvali taj združeni par jednim imenom, zapleše još više na nebu.

– Bogovi, trebam vašu pomoć. Strašna krvoločna zvijer doplovila je na naš sjever, ubija naše kitove, krade našu ribu, zagađuje naše more, a nas polarne medvjede ostavlja da umremo u najstrašnijim mukama nakon što nam odere krzno.

Aurora borealis zbog tih njegovih riječi još više zasjaji i zapleše nebom. Bjarki dobro naćuli svoje uši. Šuštanje se pojača. Dobro je znao da mu to ona šapuće što valja učiniti. Velikim, brzim koracima krene se vraćati svom domu i svom čoporu.

Pojavio se jednog jutra na vrhu ledenjaka s kojeg se prostirao pogled na područje na kojem su obitavali njegovi medvjedi. Prizor koji je tog trenutka ugledao usjekao mu se duboko u sjećanje. Užas je vladao svuda. Zvijer s juga gotovo je potpuno pobijedila. Ali, ne. Bjarki se vratio! I odlučio je protjerati zvijer jednom zauvijek s njihova sjevera!

Bjarki zariče. Oslabljeni i izmučeni medvjedi podigoše glave. Ugledaše ga na vrhu ledenjaka. Glavu mu je obasjavala sama aurora borealis. Pratila ga je na njegovu pohodu. Doveo ju je s krajnjeg sjevera da mu pomogne spasiti ih. Bio je to prvi put da se polarna svjetlost pokazala na nebu po danu!

Bjarkijevu riku čula je i okrutna zvijer, što došla je morem s juga. Sve su njezine oči bile uprte u njega. Ta njegova zaglušujuća rika potaknula je i sve ostale medvjede da mu se pridruže i svaki od njih zariče iz svega glasa. Prkos i ponos bio je vidljiv na njihovim licima. Oni su polarni medvjedi! Oni neće puziti ni pred kim! Ovo je njihov sjever i njihova borba!

Odjednom počeše šapama kidati goleme mreže i puštati ribu na slobodu. Nadmudrivali su zvijer i pomagali kitovima da umaknu njezinim harpunima. Morski lavovi svojim su kljovama napadali zvijer i prvi se put more crvenilo od njezine krvi.

Sjever je napokon ustao da se obrani! I sve to zahvaljujući jednom malom medi što rođen je za jedne olujne noći. On ih je probudio! On je vratio nadu i ponos svog sjevera da ustane protiv okrutne zvijeri s juga.

Polarna svjetlost koja mu je obasjavala glavu još jače zasjaji. Šuštanje koje je proizvodila postane neizdrživo i zla se zvijer uplaši još više. Pričalo se da se zvijer boji upravo aurore borealis jer vjeruje da ona otima pripadnike njihove vrste.

Medvjedi primijetiše da se zvijer koleba i boji. Aurora zasja još jače potaknuta Bjarkijevom rikom. Zatim nasta muk.

Zvijer je otplovila glavom bez obzira prema jugu, a Sjeverno more ponovno je počelo dobivati svoju kristalnu boju. Polarno svjetlo povuklo se na krajnji sjever. Bilo je to prvi i posljednji put da se ukazalo za dana.

Tako je Bjarki spasio svoj sjever. Okrutna zvijer što došla je s juga više se nikada nije vratila. Polarni medvjedi ponovno su bili slobodni. Majke medvjedice učile su svoju mladunčad loviti ribu, koja se ponovno vratila mrijestiti u proljeće uz obalu. Tuljani su se odmarali i ljenčarili na ledenjacima, a kitovi su kao nekad vrebali iz dubina.

Još i danas se priča ta čudesna priča o malom medi Bjarkiju, blagom po imenu, velikom po duhu.

O PISCU

Ana Bilić rođena je 1980. u Šibeniku. Novinarstvo je diplomirala u Zagrebu. Od djetinjstva se bavi pisanjem pjesama i proze.

Bjarki – čudesna priča o malom medi Anina je deveta bajka. Do sada je objavila sedam knjiga za djecu: *Tajna bakinog tavana*, *Vitezovi Rata*, *Čuvar blaga*, *Vilinske priče*, *Na kraju svijeta*, *Obećanje kapetana Strašnog*, *Priče za Vinka* i slikovnicu *Kako je Ćušo spasio Tribunj*.

ISBN 978-953-56629-8-3
9 789535 662983